

Рори беше пияна. Беше си заслужила правото да бъде пияна и ако някой се опиташе да я съди, можеше да върви по дяволите. Не че който и да било на това парти шеше да съди другите.

– Жулиета. – Тя протегна ръка на мъжа, който се беше присъединил към нея на хотелския балкон. – Капулети.

– Дарт – отвърна той. – Вейдър.

Имаше съблазнителен дрезгав глас и копринена усмивка и Рори с изненада чу собствения си смях.

– Кажете ми, господин Вейдър, наистина ли сте лош?

Ъгълчето на устата му се изви нагоре. Уста с тънки, изящни устни.

– Зависи кого питате.

– Питам вас.

След трите силни плодови коктейла, които беше изгълтала в опит да заглуши негодуванието си, задето беше принудена да присъства на парти, където не се вписваше, ѝ беше лесно да флиртува с този арогантен, самоуверен, адски секси спортист. Всичко у него крещеше, че е преуспял футболист – пригладената назад черна коса, атлетичното тяло, скъпият часовник.

– Понякога се случва да позаобиколя правилата. – Той докосна цветето от червено кадифе в косата ѝ с връхчето на пръста си. – Кажете ми, че не сте действително на тринайсет години, госпожице Капулети. – Пръстът му се премести върху бузата ѝ.

Рори му позволи да се задържи там за миг, преди да отпие голяма глътка от четвъртия си коктейл.

– Вие как мислите?

– Мисля, че е минало доста време, откакто сте били на тринайсет.

Бяха минали цели двайсет и една години оттогава, така че как би могла да се засегне? Рори отметна пясъчнорусите си къдрици с отработено движение пред лицето на този невероятно мъжествен тип.

– Правилно. Е, с какво се занимавате, господин Вейдър? Когато не унищожавате джедаи, разбира се.

– Правя пари.

– Наистина ли? – Погледът му беше дързък и опасен, точно това, от което Рори имаше нужда в този миг, а алкохолът, притъпяващ мозъка ѝ, направи идеята да докосне предницата на официалната му риза съвсем уместна. – Някакви съвети как бих могла да го правя и аз?

Той ѝ отправи арогантна, разтапяща костите усмивка.

– Имам някои идеи.

* * *

Когато се събуди, Рори беше сама. Повдигаше ѝ се и беше гола, с изключение на едно цвете от червено кадифе, което висеше накриво до ухото ѝ, черен колан за жартиери и чифт мрежести чорапи. Тя примига срещу светлината от улична лампа, процеждаща се през прозореца на хотелската стая, която, спомняше си смътно, се намиреше в същия коридор, в който и апартаментът, където се бе състояло партито. След няколко години сексуално благоразумие се беше издънила.

Струваше ѝ се, че си спомня презерватив, но не беше сигурна, пък и ако той имаше някаква ужасна болест, пред която презервативите бяха безсилни? Стаята се преобърна с главата надолу, също като стомаха ѝ. Беше правила секс за една нощ – ето че можеше да го отметне от списъка си с неща, които да направи, преди да умре, макар че това изобщо не беше в него. Само дето бе отчаяна и глупава, не беше себе си и този неприлично богат спортист, разглезен от обожанието на феновете, ѝ се бе сторил съвършения начин да избяга от момента. Тя не само се беше съгласила, дори го беше насърчила.

Партито бе пълно с красиви жени, с години по-млади от нея, до една издокарани в оскъдни тоалети и обувки с високи

токчета, с коси, полюшващи се като копринени завеси, докато се мъчеха да привлекат вниманието на професионалните футболисти. Рори, трийсет и четири годишна, с непокорни къдрици и ретро коктейлна рокля, която сега лежеше на пода в хотелската стая в купчинка от черен тюл, изобщо не можеше да се мери с тях и все пак Вейдър беше избрал именно нея.

Смътно си спомняше, че той имаше тяло на куотърбек, висок и широкоплещест. Наглата му арогантност и пригладена назад коса би трябвало да я отблъснат. Вместо това те бяха подали сигнал „Изчукай ме“ на замъгления ѝ от алкохола ум. И ето че сега беше сама в непозната хотелска стая в три часа през нощта, а стомахът ѝ се бунтуваше от отвращение, задето беше правила секс с непознат, който притежаваше всичките ѝ най-омразни качества... и който почти сигурно беше женен.

Изстена и отиде със залитане в банята, където, отметнала косата си назад, повърна. Изжабурка устата си и се наплиска с вода, като се опитваше да не поглежда в огледалото развалината, която представляваше. Въпреки това нямаше как да не види размазаната спирала под очите си, остатъците от яркочервено червило и освободилите се къдрици, стърчащи около главата ѝ. Поне все още беше тъмно. Можеше да се измъкне от хотела и да се надява никой да не я види.

Ръцете ѝ бяха непохватни, главата ѝ туптеше и ѝ отне цяла вечност, докато се облече. Взе вечерната чантичка от червен сатен, единственото, останало ѝ от майка ѝ (*Гордееш ли се с мен, мамо?*), отправи се към вратата и в този миг зърна нещо върху бюрото. Нещо, което не би трябвало да бъде там.

Пет стодоларови банкноти.

Беше я взел за проститутка.

* * *

Партито беше към края си. Сервитьорите и барманът си бяха тръгнали, ала три двойки и още неколцина гости все още бяха в апартамента. Най-важният клиент на Брет Ривърс, Клинт Гарет, седеше сам на дивана, уловил главата си в ръце.

Официалната причина Брет да организира това парти беше, за да отпразнуват рождения ден на Клинт, но истинската му цел беше да поправи отношенията им, които бяха пострада-

ли след една малка грешка на Брет. Той не беше свикнал да допуска грешки. Грешките бяха за неудачниците. Също както и съжаленията. Победителите поправяха онова, което бяха объркали, и излизаха още по-силни.

Брет се опита да прецени как да подхване друг разговор. Клинт обикновено беше клиент мечта – умен и талантлив, с безукорен характер, той беше от ранга на най-големите звезди. Да му стане агент, даваше възможност на Брет да се издигне до поста старши вицепрезидент, вторият в командването на „Чампиън Спортс Мениджмънт“. Нещата бяха вървели идеално, докато Брет не се беше опитал да предупреди Клинт, че настоящата му приятелка е с него само заради парите.

Брет никога не грешеше за хората. Това му беше закодирано в ДНК-то. Този път обаче беше сгрешил. Не само че беше сбъркал ужасно в преценката си за Ашли Харт, но беше подценил и дълбочината на чувствата на Клинт. Беше се опитал да заглади стореното, ала обвинителните му думи бяха изречени и Клинт не му беше простил за тях, особено след като Ашли го заряза. Брет беше злословил по адрес на жената, която той обичаше.

Брет мразеше да греши. Това беше в разрез с всичко, което знаеше, че е характерно за него. Всичко, върху чиято основа бе изградил кариерата си. И сега трябваше да поправи нанесената вреда.

Вратите на балкона се отвориха и Дариъс Бийл, ветеран от защитата на „Чикаго Старс“, се появи, обвил ръка около красива брюнетка с километрични крака.

– К’во става, мой човек? – Дариъс посочи Брет с палец. – Лайла, това е личната ми баракуда, Брет Ривърс. Най-добрият агент в лигата.

Брет се усмихна на Лайла, почти сигурен, че това не беше същата жена, с която Дариъс беше пристигнал на партито.

– Лесно е да си вършиш добре работата, когато имаш великия Дариъс Бийл за клиент.

Дариъс се ухили.

– Какво ти казах? Реката¹, човече. Водите му са бързи и

---

¹ Фамилията на героя, Ривърс, идва от английската дума за река. – Б. пр.

дълбоки, стремглави и яростни. Без милост. Този тип е безпощаден. Къде се беше скатал, мой човек?

– Трябваше да се погрижа за нещо. – Не беше нужно клиентът му да научава, че това „нещо“ включваше една особнячка с кръгло лице, кукленски бузи и непокорни къдрици. Компаниите за луксозни компаньонки в града предлагаха по-голямо разнообразие тези дни.

Изобщо не приличаше на повечето компаньонки, ако не се брояха яркочервените ѝ устни и дантеленият колан за жартиери. Не беше двайсет и една годишно момиче, което си изкарва пари, докато учи в колеж, което беше голям неин плюс. Вероятно не ѝ беше платил достатъчно, оставяйки само петстотин долара, ала това бяха всички пари в брой, които имаше у себе си.

Никога не бе разбирал хората, които плащаха за секс, но беше имал гадна седмица, много отдавна не бе успявал да вмести жена в графика си и нещо в нея бе привлякло преситеното му внимание.

Дамата на Дариъс, Лайла, се оказа студентка по икономика в Университета на Чикаго. Докато си бърбеше с тях, Брет не изпускаше Клинт от поглед. Въпреки всички красиви жени на партито това не бе успяло да го развесели. Всъщност изглеждаше още по-депресиран и Брет трябваше да оправи положението.

Извини се на Дариъс и се отправи към дивана, където Клинт седеше прегърбен, все така отпуснал глава в ръцете си. Брет се опита да разчупи леда.

– Всичко ще изглежда по-ведро на сутринта.

Клинт му протегна празната си чаша, без да вдига глава.

– Донеси ми друго питие.

Войнствеността му никак не се хареса на Брет. Ама никак. Той обаче преглътна достойнството си.

– Имаш го.

Гарет вече беше пиян, ала Брет му беше агент, а не майка – нещо, което адски му се щеше да си беше спомнил, преди да му заяви, че възлюбената му сигурно я беше грижа повече за парите му, отколкото за самия него. А после тя го беше зарязала, доказвайки, че Брет греша, и сега Клинт му беше сърдит. Засега шефът му не беше научил за проблема и Брет беше твърдо решен да не допусне това да се случи.

Взе си газирана вода и наля скъп скоч в чашата на Клинт, след което пушна няколко кубчета лед и досипа щедро количество вода. Докато пускаше едно последно кубче лед, си помисли за Жулиета. Надяваше се, че досега вече си е тръгнала от хотела, вместо да се върти наоколо, търсейки си друг клиент.

Беше наел няколко стаи, в случай че някои от гостите се напиеха прекалено, за да са в състояние да шофират, ала изобщо не бе очаквал самият той да използва една от тях. Беше на трийсет и пет години, твърде дисциплиниран за свалки за една нощ, и случилото се с Жулиета не беше в стила му. Само че видът ѝ обещаваше забавно изкарване, а той се намирал под голямо напрежение. В тази професия не се стигаше до върха, като непрекъснато подлагаш постъпките си на съмнение, така че нямаше да се укорява за това.

Брет познаваше силните си страни. Може и да беше арогантност от негова страна, но нима това беше нещо лошо? Той беше умен, амбициозен и както Дариъс беше споменал – безпощаден, когато знаеше, че е прав. Имаше безпогрешни инстинкти и работеше по-здраво и по-умно от всеки друг. Нищо нямаше да му попречи. Още преди края на лятото щеше да бъде новият старши вицепрезидент на „Чампиан Спортс Мениджмънт“ и бъдещ наследник в агенцията. Трябваше просто да поправи отношенията си с един от най-големите клиенти на фирмата.

Отнесе разреденото питие на Клинт, който го взе с ръмжене.

– Радваш ли се сега?

– Изобщо не се радвам. Знаем колко много я обичаше. – Нещо, което адски му се щеше да бъде осъзнал по-рано.

– Все още я обичам. – Клинт се взираше в питието си. – Тя е красива и умна. Разбира от спорт, забавна е и ме харесваше като човек, не просто като футболист. – Очите му потъмняха от гняв. – Изобщо не ѝ пукаше за парите ми.

Вярно беше. Зарязвайки Клинт, Ашли бе доказала, че Брет я е преценил погрешно. Изобщо не биваше да се намесва в личния живот на своя клиент. Ашли беше адски привлекателна, една от най-красивите жени, които Брет беше виждал, но в нея имаше нещо алчно и разглезено, което го тревожеше. Все пак, ако си беше държал устата затворена, сега нямаше да се намира в това положение.

– Сгреших. – Думите бяха като отрова в устата му.

– И още как. Сега тя излиза с Карло Казънс, който не изкарва и наполовина колкото мен. – Кървясълият поглед на Гарет стана злобен, дума, която Брет никога не би свързал със своя сговорчив клиент. – Ти ли го уреди?

Спортният агент никога не губеше самообладание, колкото и да беше провокиран, ала сега едва успя да се овладее.

– Не бих направил такова нещо! – Казънс играеше за „Чикаго Булс“, страхотен тип, но както Клинт беше изтъкнал, когато ставаше дума за пари, изобщо не беше от неговата категория. Брет приседна на дивана, реши да рискува и отпусна ръка върху якото рамо на Клинт. – Просто искам най-доброто за теб. Знаеш го.

– Ти не знаеш кое е най-доброто за мен. Само си мислиш, че знаеш. – Гарет се отърси от ръката му. – Тя ме обичаше, но не можа да се справи с напрежението, когато от пресата започнаха да ходят след нея и да я снимат. Това я шашна. – Изражението на Клинт стана горчиво. – Ти трябваше да се погрижиш за пресата. Да ги държиш настрана от нея.

Да улеснява живота на клиентите си – ето за какво му плащаха, но когато ставаше дума за това да контролира медиите, възможностите на Брет бяха ограничени. Все пак, ако беше знаел, че това е проблем, би могъл да стори нещо.

Клинт потърка брадата си. Обикновено къса и добре поддържана, сега тя повече приличаше на брадата на някой бездомник.

– Изобщо не я познаваше. Просто си мислеше, че я познаваш. Щях да я заведа във Вегас. Да я помоля да се омъжи за мен. Бях купил пръстен и всичко останало. Ето колко сигурен бях. Струва ми четвърт милион. – Гарет прокара чашата по челото си, започваше да заваля думите. – В един момент нещата между мен и Ашли бяха наред, а в следващия – вече не.

– Мразя да те гледам как страдаш.

Клинт отпи голяма, бавна глътка от чашата си.

– Щом толкова много сгреси за нея, за какво още гресиш? – Без предупреждение той замахна с ръка, струваща трийсет и четири милиона долара, и запрати чашата през стаята. Тя се удари в стената и се пръсна на хиляди парчета, изтръгвайки

ахване от останалите гости. – Двамата с теб. След като доверието е разрушено, какво остава?

Обикновено железният стомах на Брет се сви. Това беше лошо. По-лошо, отколкото беше очаквал.

Гарет се изправи на нестабилни крака и се отправи към бара, хвърляйки поглед към Дариъс.

– Видя ли я кога си тръгна?

Дариус откъсна вниманието си от счупената чаша.

– Кого да видя?

– Сестра ми.

Леден пръст докосна гръбнака на Брет.

– Сестра ти?

Гарет си напълни друга чаша със скоч, разливайки малко отстрани. Настръхнал от враждебност, той погледна към Брет.

– Видях те да говориш с нея по-рано. Къде е сега?

Съдбата не можеше да е чак такава кучка. Не и с него. Той беше Реката. Бърза и дълбока, стремглава и яростна. Не се издънваше. Никога.

– Говорих с няколко жени. Не съм сигурен коя... – Само че беше сигурен и леденият пръст се превърна в корав юмрук.

– Къдрава руса коса. Шантава черна рокля. – Клинт отпи поредната глътка скоч. – Държеше се странно. Не носи особено на алкохол. Мрази такива партита. Не ме харесва особено. Доjde само защото имам рожден ден и я накарах.

Брет усети как го пронизва леден ужас. Внимавайки да не изглежда така, сякаш изведнъж се е разбързал, той се надигна от дивана и се отправи към вратата. Никога не показваше слабост. Винаги бе овладян.

– Ще проверя. Ще отида да видя дали все още е в хотела. – *Дали все още е в стаята, където беше оставил петстотин долара.*

Той сви зад ъгъла на коридора. Ако Гарет научеше за това, със сигурност щеше да го уволни. А шефът му... Ако научеше, че Брет е преспал със сестрата на един от най-големите клиенти на агенцията, с кариерата му беше свършено.

Усети, че го облива пот. Винаги внимаваше. Планираше. Предвиждаше с ход напред. Това не можеше да се случва. Не и с него. Не и с Реката.

Ускори крачка, докато на практика се затича. Не беше ми-

нало много време. Тя сигурно все още спеше. Всичко щеше да се нареди. Щеше да натъпче парите в джоба си и да си тръгне, без да я събужда.

Ами ако се събудеше? Тогава какво?

Щеше да се оправи. Винаги се оправяше. Щеше да стори, каквото трябва. Каквото е нужно. Провалът не беше опция. Никога не беше губил клиент и не възнамеряваше да започне сега.

Пръстите не го слушаха, но най-сетне отключи вратата.

Леглото беше празно, ала парите все още бяха там. Всяка банкнота – скъсана на две.

* * *

Рори хукна надолу по стълбището на триетажния блок в „Рейвънсууд“, където живееше от шест месеца. В ръката си стискаше най-новия акт за глоба от общината. Стигна площадката на втория етаж и подмина забързано апартамента на Ашли, след което продължи към първия, където живееше хазиянът ѝ. Бутна мрежестата врата и излезе навън.

Беше началото на юни, но денят вече беше горещ, което не вещаеше нищо хубаво за лятото. Чехлите ѝ шляпаха по дървената веранда. Скочи от най-горното стъпало, избягвайки грозната зелена керамична жаба на земята, и се втурна покрай зеленчуковата градина на господин Рейнълдс към стария дървен гараж, който бе принудена да наеме за още сто долара на месец.

Сто долара по пет правеше петстотин долара, точно толкова, колкото онова копеле бе оставило в хотелската стая преди три ноци.

Тъкмо когато си мислеше, че животът ѝ не би могъл да стане по-ужасен, на онова парти бе срещнала сексапилен непознат и в момент на лоша преценка, породена от изпития алкохол, беше решила, че е страхотна идея да скочи в леглото с него. Напоследък бе имала твърде много гадни преживявания с отвратителни мъже, за което можеше да вини единствено собствената си лоша преценка.

Отключи и бутна с всички сили изкорубената странична врата на гаража. Тя се отвори със скърцане и разкри „Дво-

рецът на сладките“ – прастар розово-лилав камион за храна. Поне онова копеле Джон не беше духнал с камиона ѝ.

На слабата светлина, която се процеждаше през обвитите с паяжини прозорци на гаража, Рори се взря в плика, който държеше. Беше от общината. Така нареченият ѝ бизнес партньор беше надраскал бележка отгоре му:

Махам се от града. Твърде много шибани правила.

В плика имаше акт за глоба заради нарушаване на една от драконовите наредби за камионите за храна в Чикаго. Първата глоба беше за хиляда долара. Втората щеше да ѝ струва две хиляди.

Преди да се премести от Манхатън в Чикаго и да вложи спестяванията си в камиона за храна, който Джон беше намерил в eBay, трябваше да вземе предвид навика на някогашния си съквартирант да се хвърля в нови проекти само за да ги зареже, когато изгубеше интерес.

Отвори розово-лилавата врата на „Дворецът на сладките“, качи се вътре и се отпусна във вдлъбнатината с формата на дупе в износената седалка. Откъде щеше да вземе две хиляди долара? Вече работеше по дванайсет часа на ден, шест дни в седмицата. Сега, когато Джон го нямаше, щеше да се наложи да работи по седем дни.

Лампата в гаража светна и Ашли Харт влезе в мрачното помещение като кралица в колибата на обикновен селянин. Невероятно красивата, харизматична и егоцентрична двацет и шест годишна Ашли Харт, с копринената си червена коса, великолепно гърди, безкрайни крака и дрезгав смях. Нищо чудно, че всеки мъж, когото срещнеше, падаше в краката ѝ, включително и полубратът на Рори.

Прииска ѝ се да се скрие. Ашли не знаеше колко ужасно Рори беше предала приятелството им. Двете с Ашли едва ли биха могли да бъдат по-различни и Рори се съмняваше, че изобщо биха се сприятелили, ако Ашли бе имала други приятелки и ако самата тя не бе толкова самотна и зажадняла за женска компания, след като се премести тук. Ашли беше повърхностна и нарцистична, но беше израснала в Чикаго и не

щадеше времето си, показвайки ѝ града и помагайки ѝ да свикне с новото място.

– Ето къде си била – каза Ашли с дрезгавия си, сексапилен глас. Спря пред отворената врата на камиона, но не се качи в него. Кралските особи се качваха само в карети, не в скапани камиони за храна. Тя изгледа яркожълтите шорти с висока талия и ретро тениската със Скуби Ду на Рори с обичайното си озадачение. Рори харесваше начина, по който се обличаше, макар злата ѝ мащеха и Ашли да го ненавиждаха. Находките ѝ от магазините за дрехи втора употреба (някои ретро, други просто евтини) ѝ осигуряваха интересни тоалети, без да се налага да харчи цяло състояние за тях.

Ашли отметна дългата си коса, излязла сякаш от реклама за шампоан.

– Защо седиш тук, сладурче? – Всичко, което Ашли казваше, звучеше изкусително, дори когато молеше Рори да храни котката ѝ.

– Джон замина. Боях се, че си е тръгнал заедно с камиона.

Ашли издаде свършените си устни напред.

– Заминаването на Джон е истинска благословия. Можеш да постигнеш много повече от това да продаваш евтини десертчета в камион за храна. Джон беше загубеняк.

Нещо, което Ашли бе разбрала от самото начало и което Рори трябваше да признае пред себе си много преди да похарчи всичките си спестявания, зареждайки рафтовете с десертчета, дъвки и газирани напитки. Щеше да е принудена да намери още места, където се играеха детски мачове, за да паркира наблизо, още улични фестивали и плувни басейни. Щеше да работи по-дълго. Навярно би могла да убеди господин Рейнълдс да ѝ даде отсрочка с наема, но после какво?

Ашли, все още стояща на напукания циментов под, облегна изящната си ръка на вратата и наклони глава на една страна, така че косата ѝ се разпиля свършено над рамото.

– Снощи отново излязох с Карло Казънс.

Лекотата, с която беше сменила брат ѝ, би трябвало да е достатъчна, за да оправдае стореното от Рори, само че той беше неутешим и тя започваше да се притеснява. Не беше отговорил на нито едно от обажданията ѝ през трите дни след партито за рождения му ден, когато тя бе скочила в леглото с един непознат.

– На Карло страшно му харесаха онези шоколадови трюфели, които ми даде – каза тя с непринудения си чар. – Ще направя ли още, ако обичаш? – Кой би могъл да устои на Ашли, когато тя го гледаше с широко отворени, възхитени очи, сякаш е най-пленителният човек на света? – И навярно би могла да рисува логото на „Чикаго Булс“ отгоре?

Рори не изгаряше от желание да подари още една партида от шоколадовите си трюфели с люти чушки, още по-малко пък да добави логото на „Чикаго Булс“ отгоре, но това, че беше предала единствената жена, с която се беше сприятелила, откакто бе пристигнала в Чикаго преди шест месеца, изискваше да изкупи поне малко от вината си.

– Ще направя една партида другата седмица.

– Ти си номер едно! – Очарователна малка бръчка се вряза в гладкото чело на Ашли. – Неприятно ми е да те моля, но ще те обичам завинаги, ако е възможно да му ги подаря утре.

– Разбира се. – Да живееш с чувството за вина беше ужасно. Ашли я изгледа пакостливо.

– Вратата на апартамента ти беше отключена, а и знаех, че няма да имаш нищо против, затова взех назаем онази твоя ретро чантичка. Ще я съчетая с черната си рокля без ръкави. Карло обожава впитите дрехи. Клинт също ги харесваше.

За частица от секундата лицето ѝ като че ли омекна. Може би наистина се бе влюбила в него. Само че любовта не беше онова, което я мотивираше. А може би Рори беше допуснала огромна грешка, като се беше намесила.

Грешките бяха нейната запазена марка. Да се довери на Джон, да предаде Ашли, да предаде и себе си, скачайки в леглото с богат футболист, който беше оставил пари. В един момент сигурно щеше да преглътне най-последната си грешка, тъй като никога повече нямаше да го види, но другите две не можеше да забрави толкова лесно. Коя беше тя, че да си играе на Господ с животите на хората, когато нейният собствен живот се проваляше?

Ашли бързо се съвзе.

– Трябва да вървя. Благодаря ти за чантата, миличка. – С едно бързо махване, ослепителна усмивка и отмятане на великолепната си коса Ашли излезе от гаража.

За кой ли път я беше манипулирала. Знаеше, че Рори не би ѝ

заела доброволно чантичката на майка си, така че беше влязла в апартамента ѝ и просто си я беше взела. Всеки път, когато отвореше малката чантичка от червен сатен, Рори си представяше, че може да долови парфюма на майка си. Само че нищо не можеше да спре Ашли да получи онова, което искаше, било то вечерна чантичка, безплатни шоколадови трюфели или богат спортист.

Рори се взираше неவிждащо през мръсното стъкло на камиона. Беше едва на пет години, когато изгуби майка си, и вече не бе сигурна кои спомени са истински и кои си беше измислила през годините. Каква ирония. Беше шокирана и натъжена, когато баща ѝ почина преди две години от внезапен инфаркт, ала през целия ѝ живот той бе емоционално дистанциран от нея и най-дълбоката ѝ скръб винаги щеше да бъде за майка ѝ.

Не можеше обаче да си седи тук и да се самосъжалява, защото животът ѝ е в застои. Трябваше да намери Клинт. Да говори с него. Да се увери, че е добре, защото определено не изглеждаше добре последния път, когато го беше видяла. Трябваше да се залови за работа.

Обърна се, за да слезе от камиона, и едва тогава видя онова, което бе твърде погълната от мислите си, за да забележи, докато се качваше.

Рафтовете, които съвсем наскоро беше заредила с десерта, бяха напълно празни. Джон беше взел всичко освен камиона и беше избягал.

Къщата на Клинт представляваше абсурдно пищно бяло имение в стила на френски замък, с високи комини, балкони, полегат покрив и кула. Нищо не беше прекалено хубаво за малкото момченце на Грег и Кристин Гарет. Едва ли би могла да бъде по-различна от къщата с червени тухли в колониален стил край езерото Хариет в Минеаполис, където Рори и Клинт бяха израснали.

Рори паркира „Дворецът на сладките“ зад ъгъла, така че да не се вижда от прозорците на останалите подобни на палати къщи в богатия квартал „Бър Ридж“. Не ѝ харесваше да се тътри в дясната лента на междущатската магистрала № 55 в прастар розово-лилав камион за храна с пушещ ауспук, но заради изборите, които беше направила, тази гълтаща гориво трошка бе единственият ѝ метод за придвижване.

Рори подпря ръце на волана и отпусна глава върху него. Беше на трийсет и четири години, вече не беше дете и бизнесът, който бе започнала само защото погрешно го бе сметнала за стъпка към осъществяването на истинската си мечта, се беше провалил. От втората си година в колежа, когато бягаше от лекциите по психология, за да посещава занимания по приготвяне на шоколад, си мечтаеше за кариера като шоколатиер.

През годините бе работила в ресторанти и компании за кетъринг, за да се издържа, докато стажуваше безплатно при всеки шоколатиер, готов да я приеме. Научила се бе как да темперира капризната съставка, вземайки предвид климата, температурата и влажността. Учила бе формоване и довършване и бе открила, че може да идентифицира тероара на всяко какаово зърно само по миризмата. С течение на годините бе

разбрала как качествено приготвеният фин шоколад събужда всички сетива: зрение и обоняние, вкус и допир в устата, дори слуха, с характерния звук от разчупването на добре приготвено блокче шоколад. За разлика от човешките същества, безупречно приготвеният шоколад никога нямаше да те разочарова.

Заповяда си да слезе от камиона. Дългият прозорец, през който продаваше, беше затворен, розово-лилавият сенник – прибран в празната му вътрешност. Трябваше да затръшне вратата два пъти, преди ключалката да се задейства. Колкото и упорито да се трудеше, изобщо не се беше доближила до това да осъществи мечтите си и да се издържа като шоколатиер. Беше парализирана, тъпчеше на едно място без план за бъдещето и никаква представа как да се придвижи напред.

Заобиколи къщата и тръгна по алеята. Изящно оформен жив плет се издигаше от двете страни на масивната входна врата. Улови отражението си в една от лампите – разчорлени пясъчноруси къдрици, блузка без ръкави с червено-бяло каре и бяла якичка, три четвърти сини панталони от петдесетте, евтени джапанки и обици с формата на сърце от червен бакелит, които не я бяха ободрили така, както се надяваше.

Натисна копчето на електрическия звънец и чу мелодията на „Ура за победителите“, бойната песен на Мичиганския университет, да отеква във вътрешността на къщата. *Сериозно?* Бостънският университет, колежът, който щеше да бъде нейната алма матер, ако беше останала след втори курс, също имаше бойна песен, но не и футболна програма. Което беше основната причина да избере именно него, заедно с отдалечността му от дома ѝ в Минесота.

Никой не отвори. Звънецът беше смарт, така че образът ѝ би трябвало да се е появил и на телефона на Клинт. Тя помахаше с ръка. Опита да се усмихне. Нищо не последва. Не трябваше ли да има иконом или нещо такова?

Два рунда „Ура за победителите“ по-късно и все така – нищо. Помисли си за всичките пъти, когато бе искала Клинт да не ѝ обърне внимание – ето че сега ѝ се връщаше.

Бръкна в шарената си кожена бохо чанта, купена изключително изгодно на една разпродажба, и извади ключа, който Клинт ѝ беше дал въпреки протестите ѝ, че никога няма да го

използва. Ето че, както обикновено, той се беше оказал прав. Клинт беше Златното момче със списък от постижения, в сравнение с които нейният живот изглеждаше още по-жалък. Рори Медоус Гарет – напуснала колежа, без да завърши, провалила се в бизнеса си неудачница. Клинт Гарет – мултимиллионер, куотърбек в Националната футболна лига, обожаван от всички.

Тя пристъпи в мраморното фойайе, плъзвайки поглед по статуите в древногръцки стил, искрящите полилеи и позлатен корбел.

– Клинт! Клинт, Рори е!

Гласът ѝ отека в празната къща. Обиколи я набързо: разкошна всекидневна, просторен салон, елегантна трапезария, всичко бе скъпо и прекалено натруфено, макар че коя беше тя, че да критикува чието и да било обзавеждане? Върна се във фойайето и отново повика брат си, но къщата като че ли беше празна.

Погледът ѝ се вдигна към сводестия таван с фреска, изобразяваща херувими, които лудуваха около полилеите, сякаш ѝ се надсмиваха. Може да бяха израз на чувствителната страна на нейния полубрат, а може и да бяха иронични. С Клинт никога не можеше да бъде сигурна, така че им показва среден пръст.

Кухнята се намираще в края на дълъг мраморен коридор. Два кристални полилея висяха над острова в средата на помещението. Естествено, че имаше полилеи и в кухнята си. Кой професионален куотърбек с бързи крака, златна ръка и милиони в банката нямаше полилеи в кухнята? Погледът ѝ се плъзна по каменния под, леденобелите лакирани шкафове и студените плотове от черен гранит, от които би излязла отлична маса за аутопсии. Или съвършено място за ръчно temperиране на шоколад. Само ако можеше в този миг да temperира шоколад!

Рори остави чантата си. В кухнята имаше кафебар със скъпа машина за еспreso. Клинт Гарет не пиеше долнокачествено кафе.

„Ура за победителите“ отека в кухнята. Брат ѝ? Може би се беше напил и си беше изгубил ключа? Без да обръща внимание на херувимите, лудуващи над главата ѝ, Рори забърза

по хлъзгавия коридор от черен мрамор. Това беше шансът ѝ да оправи нещата. Тя отвори широко вратата.

От другата страна стоеше Дарт Вейдър.

* * *

Рори затръшна вратата в лицето на Вейдър и се отправи към кухнята по мраморния коридор.

Колко време беше минало, преди Вейдър да я отвлече от партито? Двайсет минути? Трийсет?

Или по-точно, преди тя да го отвлече.

Къде бихме могли да отидем? Потрепери, спомнила си как изрича тези думи.

Той беше спортист в дизайнерски дрехи (сигурно *женен* спортист) и този задъхан, пиан глас не би трябвало да принадлежи на нея. Само че той беше чаровен, опитен и толкова съблазнителен, а тя беше замаяна и пиана, и изпълнена с копнеж.

Имам стая, бе прошепнал той.

Покажи ми я.

Алкохолът и самосъжалението бяха смъртоносна комбинация.

* * *

Брет се взираше във вратата, затръшната в лицето му, а мозъкът му работеше трескаво, опитвайки се да измисли следващия му ход. Тази бъркотия нямаше да се оправи от само себе си, а да бяга от проблемите, изобщо не му беше в стила. Трябваше да прецени опонентката си, да изрови слабостите ѝ и да се възползва от тях. В зависимост от това как реагираше тя, можеше да я принуди да заеме отбранителна позиция или пък би могъл да се опита да я очарова. В най-лошия случай можеше да заяви, че става дума за любов от пръв поглед, макар изобщо да не му се искаше. Беше агресивен и понякога безпощаден, но никога – неетичен.

Това се очертаваше да се превърне в предизвикателство.

* * *

„Ура за победителите“ отново отекна в къщата. Рори запуши ушите си с ръце и се тръшна върху едно бар столче с

тапицерия от бяла кожа. Образът на онези петстотин долара бе запечатан завинаги в ума ѝ. Заплащане за оказани услуги.

Задната врата се отвори с изщракване и тя вдигна рязко глава.

Вейдър пристъпи в кухнята и сякаш изпълни цялото помещение. Рори скочи от столчето.

– Махай се оттук!

Той не помръдна от мястото си, оглеждайки я със стоманени сиви очи на убиец. Светлината на партито беше приглушена, а в спалнята беше тъмно – да го види сега, бе като да видиш някого, когото разпознаваш само смътно, но си сигурен, че не искаш да срещнеш никога повече. Безупречно изгладена бяла официална риза, тъмен панталон със свършен ръб, винено-червени мокасини „Гучи“. Всичко в него беше възплъщение на скапани ценности и непочтен ум.

– Жулиета – кимна той. – Къде е Клинт?

– Ти ми кажи – сопна се Рори.

Беше висок и строен, вероятно на нейната възраст. Пригладената му назад тъмна коса имаше същия цвят като нейните шоколадови бонбони с ирландски крем ликьор. Челюстта му беше прекалено квадратна, скулите – прекалено изсечени, очите – твърде преценяващи, за да принадлежат на някой сладникав красавец. Власт и контрол, ето какво тласкаше този тип.

Рори го изгледа яростно.

– Съпругата ти знае ли за гадния ти навик да спиш със случайни и пияни жени?

– Съпругата ми? – Върхът на носа му беше леко извит надолу и това му придаваше някак си хищнически вид.

– Лесно е да забравиш за жената, която те чака вкъщи, нали? Онази, която гледа часовника, докато децата спят на горния етаж, а ти развратничиш един бог знае къде. – Ужасяваща нова мисъл пробягна през ума на Рори. – Бас държа, че е бременна! *Моли се* и аз да не съм, защото, кълна се, ще те убия със собствените си ръце и ще убедя жена ти да ми помогне да скрием трупа ти.

Устните му се извиха.

– Е, хайде де, бъди по-снизходителна. Когато човек има четири деца, понякога се нуждае от почивка.

– Четири! – Да не би да ѝ се подиграваше?

– Пет. Забравих за Роланд. Отказахме се от него, защото вдигаше твърде много шум. Честно казано, Амброуз също е на косъм. Астма.

Неволна въздишка на облекчение се откъсна от Рори.

– Нямах деца.

– Нямам.

– Съпруга?

– Не.

– Годеница? – Тя отново набра скорост. – Недей да ме лъжеш! Знам, че си изневерил на някого.

Той се поколеба за миг, преди да отговори.

– Само на принципите си.

– *Твоите* принципи? Ами моите?

– Нямам представа какви са твоите принципи – отвърна той спокойно. – Ние сме непознати, забрави ли?

– Именно! – Рори си даде миг, за да се овладее. – Как влезе?

– Имам ключ.

На още колко души беше дал ключ Клинт?

– Кой си ти? – попита го. – Освен че си лице, което се моlex да не видя никога повече.

Ако изобщо беше възможно, студентите му стоманени очи станаха още по-студени и по-стоманени.

– Аз съм Брет Ривърс, агентът на Клинт. А ти си Рори Гарет, неговата сестра. Информация, която ми се ще да беше споделила преди нашето... приключение.

Да не би да винеше нея?

– Името ми е Рори *Медоус*. И защо да го споменавам? За да вземеш да ми се слагаш?

– За разлика от това да ти го сл... – Крайчецът на устата му подскочи. – Извинявам се. Езикът ми понякога прави каквото си иска.

Рори се взря невярващо в него. Той изобщо не изглеждаше смутен от ужасяващо неуместната си забележка.

– Брат ти тук ли е?

– Полубрат и не, не е тук, така че се махай.

– Къде е?

– Не знам.

Той си извади телефона, погледна екрана и отново го прибра, след което хвърли поглед към кафемашината.

– Има ли кафе?

– Защо? Да не би да трябва да изтрезнееш? Отново.

– С цялото ми уважение, госпожице Гарет...

– Казвам се Медоус. Използвам моминското име на майка ми.

– Госпожице Медоус. Не съм единственият, който преди четири нощи пи твърде много. – Е, тук беше прав и освен това не беше приключил. – Използвах презерватив, така че, ако сте бременна, аз не съм отговорен.

Рори извика в ума си онова, което можеше да си спомни за голия Брет Ривърс. Имаше тъмни косми върху мускулестите си гърди и тясно, стегнато дупе, в което бе почти сигурна, че бе впила пръсти. Не си спомняше почти нищо друго, включително и презерватива. За това обаче му вярваше. Беше прекалено пресметлив, за да поеме какъвто и да било риск.

– Разбира се. Ти си един от онези мъже, които се разкарват наоколо с джобове, пълни с презервативи, в случай че се натъкнат на някоя... *въртиопашка*. – Думата изскочи в главата ѝ от един ретро плакат от двайсетте години, който висеше над етажерката с книги в скромния ѝ апартамент.

– Въртиопашка? – Едната му тъмна вежда подскочи. – Отношението ти към собствения ти пол е остаряло и обидно. – С разочарован вид, сякаш не бе издържала личния му тест по политическа коректност, той отиде до кафебара.

Рори не можеше да повярва, че я бе накарал да заеме отбранителна позиция. Потисна един неканен спомен за продължителна, дълбока целувка от тази фриволна, измамлива уста.

– Хей, не съм аз тази, която се разхожда наоколо с шепа презервативи в джобовете! И съм сигурна, че наблизо има „Старбъкс“, ако толкова си примрял за кофеин.

– Вероятно има. А презервативите си бяха в хотелската стая. – Той отвори капака на една кутия с кафе на зърна и напълни кафемелачката. Докато машинката бръмчеше, той огледаше Рори изучаващо, сякаш се мъчеше да преглътне онова, което виждаше – странна, кърдроска жена, която изобщо не приличаше на преуспелия си брат, с изключение на цвета на очите. И определено нямаше нищо общо с жените, с които беше пълен списъкът му с контакти, вероятно подредени по размер на бюста.

Той напълни каната с вода от чешмата, постави я в машината и я включи. Докато чакаше, отново си погледна телефона.

Мълчанието започваше да влудява Рори, бездруго напрегнатият ѝ стомах се сви още повече.

– Кога го видя за последно? – попита тя.

– На партито. Преди четири нощи. А ти?

– Аз също. Не е тук, така че можеш да си вървиш.

Той се облегна на барплота с телефон в ръка.

– Къде ходи, когато страда? Ти си му сестра. Все трябва да имаш някаква представа.

– Полусестра – повтори Рори. Дватамата с Клинт никога не са били близки и колкото и добри да бяха намеренията ѝ, трябваше да остави връзката му с Ашли да се развие по естествения си път. Рано или късно акълът щеше да му дойде в главата. Но не и преди една бърза сватба във Вегас без предбрачно споразумение.

Тя напъха върховете на пръстите си в джобовете на панталона си.

– Не знам къде ходи.

Брет я изгледа по-внимателно.

– И защо? Доколкото знам, няма други братя и сестри.

– Той е с шест години по-малък от мен. Не сме близки.

– Спомням си, че го нарече „задник“, когато се запознахме.

– Не съм. – Само че пияна може и да го беше направила.

Той махна към нея с телефона си.

– Тогава просто си помислих, че не си падаш по спортисти, но изглежда, става дума за нещо повече. Интересно, Клинт беше загрижен за теб, когато изчезна на онова парти.

– Изчезнах заедно с *теб*! – Не можеше да се сдържа повече. – А ти ми остави *пари*!

Брет вдигна свободната си ръка. Беше голяма и квадратна, с тъпи нокти със съвършените размери, за да открият връзките на футболна топка.

– Грешна преценка, за която дълбоко се разкайвам.

– Кой постъпва така? Кой оставя пари? Какъв мъж си, освен че си бивш футболист, неуспял да стигне далеч на игрището и решил да се прави на спортен агент?

– Това беше гадно. – Негов ред бе да премине в нападе-

ние. – Ако мога да ти опресня паметта, обсъждахме как се изкарват пари.

– Е, и?

– Ти ме попита дали имам някаква идея как би могла да изкараш малко пари.

– И ти реши, че това означава, че продавам тялото си?

– Беше заради начина, по който го каза. – Брет зарязва кафето, което се канеше да си сипе. – Кокетничеше.

– Кокетничех? Никога в живота си не съм кокетничила.

– Кокетничеше. А се е случвало някои от момчетата да се появят на парти с красиви, платени компаньонки.

Рори сложи ръце на хълбоците си.

– Ако си мислиш, че изглеждам като красива, платена компаньонка, трябва да си прегледаш очите. – Спря се, преди да е изтъкнала недостатъците си: косата ѝ беше прекалено къдрава, очите – прекалено големи, лицето – прекалено кръгло, устата – прекалено малка, краката – прекалено къси.

– Сега, на дневна светлина, виждам грешката си. Ти си красива, но твоето не е повърхностна красота. Твърде интересна си. Ето защо ме заинтригува.

Рори присви устни.

– Ама че си лъжец.

Вместо да го отрече, Брет се усмихна.

– Аз съм агент. Очаква се да умея да се приспособявам.

Отработеният му чар може и да имаше ефект върху егоцентричните спортисти, но не и върху нея.

– Имаш ли представа колко обидно беше да ми оставиш пари?

– Начинът, по който ги беше скъсала, ми даде някаква представа.

– А имай предвид, че определено имах нужда от тях!

Ривърс се взря в нея над ръба на чашата си с кафе.

Рори реши да сложи край.

– Мисля, че приключихме.

Той отпи от кафето си. Миришеше хубаво, но Рори нямаше намерение да си сипе. Смяташе да се държи настрана от змия като него.

Ривърс наклони глава на една страна.

– Онзи розово-лилав камион за храна, паркиран отзад...

„Дворецът на сладките“, предполагам е твой? Необичайно е да се види нещо такова на алеята на Клинт.

– Колата ми е в сервиза. – Старият ѝ нисан се нуждаеше от нови спирачки, когато го бе продала, за да има пари да купи стока, така че може би беше истина. – Всъщност съм шоколатиер. – Шоколатиер без бизнес. Един ден това щеше да се промени. Само дето си го казваше от години.

– Май нямаш кой знае колко неща за продан – отбеляза той.

– Погледнал си в камиона?

– Не беше заключен. – Вместо да продължи да я разпитва, той взе чашата си и излезе през една врата до килера.

Рори се втурна след него.

– Къде отиваш?

– Да видя дали не е оставил някакви следи.

– Не можеш да тършуваш в къщата му без разрешение.

– Ела с мен, за да се увериш, че няма да открадна нищо.

Рори не вярваше, че наистина ще открадне нещо, но въпреки това зашляпа с евтините си джапанки след него... и се закова на място.

Беше идвала в къщата на Клинт само веднъж, но тогава не беше стигнала до кабинета му. Триреден полилей висеше от таван без следа от херувими. Корнизите, както и великолепната сребърна камина, бяха покрити с резбовани спирали и аканти. Каменният под беше покрит с персийски килим, две вградени етажерки, също украсени с дърворезба, съдържаха книги, които брат ѝ вероятно беше прочел. Най-драматичният елемент в стаята беше просторният, квадратен еркер, издаден от задната част на къщата, с грамадни палاديански прозорци, които гледаха към градината. Стаята беше особена, но странно пленителна, ако човек си падаше по прекомерните украси.

Масивно бюро в стил Луи-не-знам-кой-си със закръглени ръбове, двойно извити крака и месингова инкрустация, стоеше в средата на квадратния еркер, обърнато към градината. Беше абсурдно бюро за футболист.

Ривърс беше зает да отваря чекмеджетата. Сякаш от нищото, горната му част се плъзна назад и отвътре се показа модерен компютър. Ривърс го включи.

– Да видим какво имаме тук.

– Опитай „АЗСЪМНОМЕРЕДНО“ за парола. Слято, с главни букви.

Той не вдигна поглед.

– Струваш ми се доста враждебно настроена към брат си.

– Обикновено съперничество между брат и сестра.

Не чак толкова обикновено. Да израсне в сянката на по-малък брат, който го биваше във всичко, докато нея я биваше единствено в това да се забърква в неприятности, беше оставило белези, които вече би трябвало да е надмогнала. И все пак, беше я грижа достатъчно, за да го отърве от Ашли, нали?

И ето какво бе станало!

Тя подръпна една от бакелитените си обици с форма на сърце.

– Може би има нужда да остане сам за известно време. – Но Клинт беше екстровеърт и само истинска криза би го накарала да се изолира.

Ривърс изобщо не беше съгласен.

– Познавам го достатъчно добре, за да знам, че е малко вероятно.

Наистина ли беше правила секс с този арогантен задник, толкова чужд на настоящия ѝ живот, колкото бе и съблекалня от футболната лига?

– Още е юни – заяви. – Тренировъчният лагер започва чак другия месец, така че какво си се разбързал?

Очевидно „АЗСЪМНОМЕРЕДНО“ не беше паролата, нито пък останалите комбинации, които беше опитал, защото той изостави компютъра.

– Трябва да го намеря, това е всичко.

– Аз също трябва да го намеря. – Изгледа го също толкова упорито, колкото и той нея току-що.

Ривърс отново тръгна из къщата и Рори пое след него и мизмизмата на луксозния му афтершейв. Искаше да може да каже на Клинт, че бе сторила всичко по-силите си, за да попречи на неговия развилнял се агент да претършува къщата му без разрешение.

– Спри!

Той не ѝ обърна никакво внимание, което беше добре, защото Рори също се тревожеше и искаше да види дали брат ѝ не бе оставил някакви следи за местонахождението си.

Влизаха от стая в стая, като Ривърс спираше от време на

време, за да изпрати съобщение от телефона си. Провериха спортната зала и сауната. Къщата имаше официални и ежедневни части, киносалон, фитнес зала и пет спални. Никой не би трябвало да е толкова богат.

Клинт неведнъж ѝ беше предлагал пари и всяко предложение бе осезаемо напомняне за разликата между тях. Стиснала зъби, Рори всеки път му благодареше за щедростта и го уверяваше, че се справя съвсем добре и сама. Ако знаеше че го лъже, брат ѝ с нищо не го показваше. Рори беше готова да работи като сервитьорка до края на живота си, но не и да приеме пари от по-малкия си брат.

– Говори ли с майка ти? – попита Ривърс, докато отиваха към главната спалня.

– Майка ми почина, когато бях на пет години.

– Извинявай. Знам, че изгубихте баща си преди две години. Говори ли с майката на Клинт?

– Двете с Кристин правим всичко по силите си да се избягваме.

– Брат ти, мащехата ти, аз. Списъкът ти с врагове е доста дълъг, но въпреки това трябва да се обадиш на Кристин. Ако го направя аз, само ще я разтревожа.

Вярно беше. Кристин бе истинска шампионка по тревожене, когато ставаше дума за малкото ѝ момченце.

– Клинт не си е отишъл у дома в Минеаполис.

– Сигурна ли си?

– Разстроен е, задето скъса с Ашли Харт, а последният човек, когото би посетил, когато е разстроен, е майка му. Срещал ли си се с Кристин?

– Аха. Тя е страхотна.

Определено не беше думата, която Рори би използвала, за да опише своята постоянно критикуваща мащеха.

– Клинт знае, че ако сега си отиде у дома, Кристин ще настоява да го заведе за сладолед и да му купи нова видео игра.

Ривърс, който нямаше задушавачи спомени за това как Кристин глези Клинт, се усмихна.

– Звучи правдоподобно.

Отвори спалнята на Клинт. Всички спални бяха богато обзаведени, но тази бе като да пристъпиш в будоара на Мария Антоанета. Небесносиният таван беше изрисуван с пухкави

облаци, кичести дървета и розовобузи пастирки. Пищна каминна заемаше по-голямата част от едната стена, а висока, тясна двукрила врата водеше към малък балкон.

– Не знам как спи тук. – Ала още докато го изричаше си помисли, че навярно би било успокояващо да заспи, докато розовобузите пастирки бдят над нея.

Тръгна към вратата на балкона, а Ривърс погледна към тавана.

– Сигурен съм, че прави много повече от това да спи тук. – Приблужи се до нощното шкафче, но се поколеба, преди да отвори чекмеджето. – Може би ще е по-добре, ако ти го сториш.

– За нищо на света.

Кой знае колко секс играчки имаше вътре! Рори потрепери, отвори едното крило на вратата и излезе на малкото, кръгло балконче с железен парапет. Оттук можеше да види задните градини и басейна, блещукащ на светлината на следобедното слънце.

Нещо друго обаче привлече вниманието ѝ. Нещо толкова не на място, че ѝ отне миг, докато осъзнае какво е.

Върху каменната настилка под балкона лежеше тяло: торсът му беше изкривен, дългите крака – изпънати, копринената червена коса – разпиляна в локва от кръв.